

LBRIS

We know
books

SERGIU CIOCÂRLAN

MENIREA POPORULUI ROMÂN
ghid de rezistență în timpul prigoanelor

Arad 2022

CUPRINS

Partea I

ÎN APĂRAREA VALORILOR PE CARE LE
CONSTRUIM ȘI PRIN CARE TRĂIM

Când România se conduce cu „Doamne, miluiește!”	11
Când domnitorii dezamăgesc și Sfinții încredințază.	15
„Omul recent” și noul concept de familie	17
O șansă pentru România	24
În nepocăința noastră, vorbim despre pocăință.	28
Cum ne vindecăm de dezbinarea cea dinlăuntru	33
Confiscarea copilăriei de către noii inchizitori ai lumii	38
Vom fi martori. Vom fi prezenți.....	44
Valorile Marii Uniri.....	50
Morarul Stelian și soluția creștinilor.....	54

Partea a II-a

PILDE DE JERTFĂ, MĂRTURISIRE ȘI
FRUMUSEȚE LĂUNTRICĂ ÎN
LITERATURA ROMÂNĂ

Menirea poporului român.....	59
„Scrisoare din Basarabia” – lacrimile României Mari.....	65

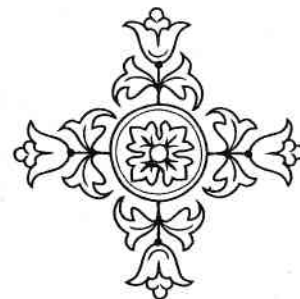
Cuprins

317

„Stele pentru leagăn” – tandrețea tatălului poet.....	72
Poeme interzise – soluții și răspunsuri ale eroilor noștri pentru o Românie frumoasă	79
„Setea și foamea”. Metodologia reeducării	86
„Isprăvile lui Guguță”. Uluitoarea călătorie prin arborele lumii	94
Pășind alături de Apolodor prin lumea noastră complicată	101
„Unde fugim de-acasă?” – aproape teatru, aproape poeme, aproape povești	108
„Balada păsării măiestre” – o nemaipomenită aventură în căutarea propriului ideal	116
„Cărțile spiritului sau Epopeea noologică” – traversând întinderile somatice și psihice ale lumii	123
„Gaițele sau Cuibul de viespi” – contra bârfei și a risipirii	129
Pentru Tine, Doamne – acatist insuflării întru Cuvânt.....	135
Poetul și lumina cea dinlăuntru	141
Din letopisețele însângerate ale pământului românesc transilvan	147
Scrisori către Părintele G.	152
Cealaltă „Mioriță”. Gestionarea eșecului	158
Despre glorie – rechizitoriul din Scrisorile eminesciene.....	164
Romanul adolescentului miop	170

„Trădare să fie, dar s-o știm și noi” – despre alegerile din România de ieri și de azi	176
„Copil năzdrăvan, știi tu...?”. Călătorind pe plaurul de trestii.....	181
Degeaba 30. Arta-spectacol a maestrului Tudor Gheorghe	187
Marius Iordăchioaia: „Cineva mă caută prin viața mea”	193
Părintele Nicolae Steinhardt: „Mi s-a deschis sufletul înțelegerii și dragostirii a tot ce e românesc”	199
„Biserica de altădată”	204
Zoe Dumitrescu-Bușulenga: „Să vă fie gândul pe verticală!”	210
Alice Voinescu – curajul de a răspunde.....	216
Paul Gherasim – poezia tăcerilor	222
Nichifor Crainic – „Cântecul potirului”	228
Societatea văzută prin oglinda „Nebunului”	234
De ce sfâșiere avem nevoie pentru a ne afla pe noi înșine?	240
Demnitatea de fiu al Împăratului	245
Cui i-e frică de idealuri?.....	251
Prințul-pelerin și calea spre Lumină	257
Pandemia de rinocerită.....	262
Dincolo de cuvinte, înlăuntrul iertării.....	268
Marea provocare a vieții noastre.....	274

Cum nu vii tu, Mihai doamne!	280
Vremea mișcării de rezistență	286
Povestea împăcării	292
Patul lui Procust.....	298
„Ora 25” – zorii unei ere întunecate	304
Cine suntem	310

Când România se conduce cu „Doamne, miluiește!”

Citim pretutindeni semnele unei istorii epuizate, ajunse la capăt de drum. Să fie sfârșitul unei epoci? Sau sfârșitul unor generații blazate și incapabile de a mai construi ceva în această țară? Dar România a mai traversat astfel de momente istorice, iar noi suntem datori să aflăm cum au fost depășite cumpenele istoriei și să dăm un sens luptei noastre.

Înapoi în istorie, așadar, cu 500 de ani. În 1520, spre sfârșitul domniei Sfântului Neagoe Basarab, chipul amenințător al războiului se arată limpede deasupra Țării Românești. Sultanul vrea cu orice preț să subjuge pământul românesc. Vestea iminentei cuceriri circulă iute și stârnește panică. Boierii, nerăbdători, îi solicită domnitorului să ia mai repede o hotărâre și să înceapă pregătirile pentru război. Războiul este din start pierdut, dat fiind raportul disproporționat de forțe. Boierii se adună la sfat și sunt extrem de iritați fiindcă domnitorul nu se arată la vorbă. Dar Sfântul vorbește în taină cu Dumnezeu. Un slujitor îi încredințează că domnitorul se roagă, iar boierii murmură. Li se pare total nepotrivit ca tocmai acum, când îi paște războiul, domnitorul să se roage. Însă Neagoe Basarab știe care este sfatul cel care contează. Când apare, într-un târziu, în mijlocul lor, este luat la rost: „Măria Ta, situația este gravă. Trebuie să luăm o hotărâre. Turcii ne vor cucerii”. Dar domnitorul isihast îi îndeamnă la rugăciune. Boierii însă răbufnesc: „Măria Ta, țara nu se conduce cu «Doamne, miluiește!»” Sfântul Neagoe Basarab îi domolește, spunându-le că și lui îi pasă de ceea ce se întâmplă cu țara, nu numai lor. „Rugați-vă mai mult și postiți, fiindcă singurul care ne poate izbăvi de urgie este Dumnezeu”. Apoi, gânditor, domnitorul se retrage și începe să se roage. Răspunsul lui Dumnezeu nu a întârziat. Cronicile spun că în noaptea aceea de 21 septembrie

1520, Dumnezeu a cerut sufletul sultanului Selim I și nu a mai avut loc nici o cotropire a Țării Românești.

Astăzi ne întrebăm ce a vorbit Neagoe Basarab cu Dumnezeu. Probabil că „Doamne, miluiește!”, fiindcă așa se vorbește cu Dumnezeu. Pilda ne arată o cale simplă, în care domnitorul sfânt taie orice dialog panicos, orice „consfătuire”. Vorbirea în exces despre război nu aduce pacea. În zadar ne cheltuim energia venind cu tot felul de propuneri în Sfatul Țării, dacă nu pornim cu rugăciunea și cu postul. „Nu mai e momentul să pălăvrăgim și să dezvoltăm teme ce răspândesc frica și dezbinarea!”, asta pare a spune Sfântul Neagoe. E prea grav ceea ce se întâmplă ca să ne mai ținem de ședințe de partid.

Acum trăim o situație ce pare fără ieșire. Căutăm soluții omenеști, în timp ce soluția este cea a domnitorului Neagoe Basarab. Peste lumea noastră pare să se prăvălească un uriaș val de frică și represiune, iar noi suntem încremențiți. Înțelegem că situația e gravă, că trebuie luată o hotărâre, iar conducerea țării e departe, în lucrările și deciziile sale, de pilda Sfântului Neagoe Basarab. La frâiele țării sunt acum două spectre: cel al fricii și cel al dezbinării. Ele ne conduc. Ele ne dictează. Iar păpușile gândurilor noastre sunt acționate mecanic de această coaliție a lor, care a pus stăpânire pe teritoriul minților românilor. Cei mai mulți dintre noi sunt cuprinși de îndoiala celor din sfatul țării și cred că țara nu se conduce cu „Doamne, miluiește!”. Dar o altă scăpare din primejdia ce ne împresoară nu este. Tocmai cu „Doamne, miluiește!” se conduce țara. Așa se iese din încremenirea spaimei și a morții. Restul sunt propuneri politice și biete soluții omenеști.

Unii spun că e prea târziu și că, orice am face, prăbușirea este iminentă. Dar Dumnezeu are ultimul cuvânt în istoria aceasta a tulburării. Nu noi suntem cei care decidem prin cugetele noastre pripite și prin atitudinea noastră căpoasă față de pronia divină. Și totuși noi, prin rugăciune și

postire, putem da un sens izbăvitor evenimentelor. Nu ne mai punem încrederea în noi, ci în Cel care are în mână Sa soarta întregii lumi. Sfântul Neagoe Basarab ne-o spune clar: „Rugați-vă mai mult și postiți, fiindcă singurul care ne poate izbăvi de urgie este Dumnezeu”.

Așadar, ceea ce vine asupra României și asupra lumii nu este un rău oarecare, ci însăși urgia. Iar de urgie nu scăpăm cu mijloace omenеști. Încă avem suficientă minte ca să nu minimalizăm răul. Nu noi vom găsi o soluție. Asta e clar. Când vine urgia, totul se surpă. Toate soluțiile noastre își probează nimicnicia. Urgia este un rău mare pe care nimeni nu-l poate ridica de la noi, decât numai singur Dumnezeu. Iar această abatere a urgiei de la noi se poate face numai cu rugăciune și cu post. Sfântul o spune, în acel veac, boierilor, iar nouă, peste veacuri.

Așa că, dacă vrem să rămânem nevătămați, avem posibilitatea de a opri, cât încă mai putem, iureșul „știrilor” și al amenințărilor care răstoarnă ordinea firească a vieții noastre. Să nu mai alimentăm cu energiile noastre lăuntrice frica și dezbinarea! „Boierii” ne așteaptă la „sfat”. Sunt neliniștiți, nervoși, murmură, cârcotesc și scrâșnesc din dinții lor ideologici. „Boierii” ne cheamă la televizor, pe rețele, să „discutăm”, să „punem țara la cale”. „Boierii” au obrăznicia să ne mustre că nu ne dăm seama în ce situație dificilă ne aflăm și că noi, românii, încă „întârziem” în istorie, petrecând creștinește în rugăciune și post. Țara „fierbe”, iar noi, românii și creștinii, ne ținem de pelerinaje, de slujbe, de rânduiala Bisericii. „Boierii” ne acuză că noi suntem de vină pentru ceea ce se-ntâmplă în țară, că nu ne pasă, că suntem atât de responsabili de sărăcie, de boală și de moarte. Iată sfatul cel fără de Dumnezeu al „boierilor”!

Nu! Noi nu putem intra în jocul acesta perfid. Nu putem răspunde la aceste provocări ale „boierilor”, fiindcă atunci ne-ar stăpâni duhul fricii și duhul dezbinării. Nu putem intra în această „dezbatere”, fiindcă nu e decât o cursă

întinsă omenirii vlăguite. Noi, românii, noi, creștinii, suntem vânați de acești „boieri” într-un mod atât de viclean, încât multe suflete au și căzut și încă multe stau să cadă. Să luăm aminte încă o dată la felul în care Sfântul Neagoe a tăiat orice „plan”. Nu mai e timp de planuri, de strategii politice, de conferințe și discuții lăbărțate pe ecrane de tot felul. Dacă vrem să facem față războiului ce ne-a cuprins, să ne retragem ca Neagoe Basarab din mijlocul boierilor. Nu-i vom convinge niciodată că țara se conduce cu „Doamne, miluiește!”. Noi să lucrăm rugăciunea și postirea, căci pe umerii fiecăruia dintre noi stă soarta României. Să fim conștienți de acest adevăr și să nu așteptăm ca alții să lucreze în locul nostru. Noi să lucrăm. Noi să fim veghetori. Fiecare să-și spună: „Eu lucrez pilda vrednică a domnitorului sfânt și nu privesc la celălalt dacă lucrează sau nu”. Aceasta să fie conștiința noastră.

Acum, când urgia bate din nou la porțile țării, e vremea să ascultăm sfatul domnitorului cu viață sfântă. Acum, când în fruntea țării nu sunt pilde vrednice de rugăciune și postire, căutăm în epoci mai îndepărtate chipuri de conducători care știau să stea la sfat cu Dumnezeu, în pofida îndărătniciei omeniești a boierilor. Aceștia ne sunt călăuze într-un timp tulbure, în situații deznădăjduitoare și atât de greu de gestionat.

Unii dintre noi lucrează rugăciunea și postirea. Și bine fac. Acesta este fundamentul rezistenței noastre. Și reacția civică își are rolul ei. Este dreptul nostru să refuzăm cătușele și lagărul care se insinuează în societatea noastră. Este dreptul nostru să fim liberi și să exprimăm valori în care am fost crescuți și care ne-au făcut mari. Însă împotriva urgiei este insuficientă doar reacția civică, indiferent cât de puternică și justificată ar fi. Așa că rămâne neprețuit îndemnul Sfântului Neagoe Basarab: „Rugați-vă mai mult și postiți, fiindcă singurul care ne poate izbăvi de urgie este Dumnezeu”.

Când domnitorii dezamăgesc și Sfinții încredințează

Trăim într-o epocă a fricii și a dezbinării, iar „linia” sugerată de propaganda agresivă ne „lămurește” că e normal să renunțăm pentru o vreme la propria noastră libertate. În aceste vremuri de tulburare și de nemaipomenită minciună, noi, creștinii, nu putem sta cu mâinile în sân. Nu e timp de „știri” pentru noi, ci de comuniune în jurul Sfinților, urmând pilda creștinilor din alte epoci.

În 1812 sultanul îi dă lui Ioan Gheorghe Caragea domnia Țării Românești în schimbul a 8000 de pungi de galbeni, echivalentul a 4.000.000 de lei-aur.¹⁾ Sosirea acestui străin la cârma țării este semnalul unor mari calamități pentru țară. La 12 decembrie se instalează în scaunul domnesc, promițând multe și jurând „pe viața fiilor săi” că nu va trece cu vederea „răpirea și nedreptatea”. Încă de a doua zi izbucnește ciuma între oamenii Curții veniți cu vodă de la Constantinopol. Mai fusese ciumă și în alte rânduri, însă cronicile nu pomenesc de o boală mai cumplită ca aceea din vremea lui Caragea. În fața acelei urgii, domnitorul, un venetic pus pe căpătuială, vine cu soluții de izolare, instaurând dictatura „cordoanelor sanitare” și a ciocliilor, care erau „niște oameni fără cuget și fără frică de Dumnezeu”. „Se încrețea carnea pe trup auzind grozăviile și cruzimile făcute de acești tâlhari bietilor creștini căzuți în ghearele lor.”²⁾ Timp de un an, Caragea se ascunde, ba chiar fuge din București. Frica bântuie pretutindeni și societatea se dezbină cumplit în numele supraviețuirii. La haosul creat de ciumă se adaugă și jafurile și nelegiuirile bețivilor, desfrânaților și a oamenilor de nimic.

1. V. A. Urechia, „Domnia lui Caragea”, în: *Analele Academiei Române*, seria II, tom XXII, Ed. Institutul de Arte Grafice Carol Göbl, 1900, p. 144.

2. Ion Ghica, „Scrisori către V. Alecsandri”, Ed. Minerva, 1986, p.37.

Soluția creștinilor la asemenea situație critică a fost procesiunea cu moaștele Sfântului Dimitrie cel Nou. Mulți au considerat că adunarea aceea de oameni în jurul raclei Sfântului este un focar de ciumă, dar nu a fost așa. S-a înconjurat orașul. Apoi, în mijlocul cetății s-a slujit sfințirea apei și s-au citit rugăciuni către Sfânt. Răspunsul Sfântului Dimitrie n-a întârziat. Un martor al acelor ani de tulburare consemnează: „Am văzut cu ochii noștri minunile săvârșite de acest Sfânt. Din acea zi, epidemia a început a scădea treptat și Capitala a scăpat de acel flagel, iar Caragea s-a întors în palatul lui”.

Și astăzi trăim vremuri de spaimă și dezbinare. De peste tot ni se propun doar soluții omenești, care până acum și-au dovedit ineficacitatea. Cum putem să credem în niște măsuri mai degrabă politice decât medicale, care nu conduc la vindecare, ci către o societate tot mai urâtă și mai lipsită de compasiune?

În acest moment teribil al istoriei noastre avem, poate, cea mai fragilă așezare lăuntrică. Dintotdeauna, credința a fost temelia dăinuirii poporului român. Or, acum, tocmai temelia aceasta se află sub asediu. În condiții de criză extremă, supraviețuirea noastră nu s-a datorat măsurilor politice, ci pocăinței și întoarcerii către Dumnezeu. Răspunsul Sfântului Dimitrie cel Nou este un reper istoric, nu o fantezie a creștinilor.

Dacă unii conducători, rari, sunt lumini vii ale poporului român, Caragea a fost o dezamăgire. În ultimele decenii, țara a fost condusă de o serie de Caragea cărora le-a păsat prea puțin de noi. Ne-au sfidat în fel și chip. Ne-au batjocorit sub paravanul unei conduite politice de fațadă. Noi, creștinii, am fost ținta ironiilor în ultimele decenii. Pe seama noastră au fost puse atâtea rele. Iar minciuna aceasta este inoculată de propaganda oricărui Caragea, care, în tot acest timp, jefuiește țara ca să-și recupereze banii cu care și-a plătit tronul la „Înalta Poartă”.

Toți acești Caragea nu iau aminte la soluția creștinilor, ci o batjocoresc. Ei nu vor să audă de procesiuni cu sfinte moaște, considerându-le prilej de răspândire a molimelor, iar nu de limitare a lor. Caragea de ieri și de azi nu crede în puterea tămăduitoare a Sfinților, nici în pronia divină. El crede doar în sporirea pungii. Venit domn pe puțini ani, vrea să adune cu orice preț o avere cât mai mare pe spatele românilor. Și vedem bine cum Caragea din acea epocă și-a pregătit minuțios ieșirea de pe scena politică, trimitând din timp mari sume de bani în Elveția și Marea Britanie. La vreme potrivită, a fugit în Italia, unde a petrecut restul vieții, huzurind pe averea strânsă în Țara Românească.

Așa cum istoria ne-o arată, Sfinții nu ne dezamăgesc niciodată. Ei rămân cu noi peste veacuri, așa cum a rămas Sfântul Dimitrie Basarabov. Acești Sfinți, care străjuiesc în bisericile și mănăstirile din România, rămân nădejdea noastră înaintea lui Dumnezeu. Ei sunt limanuri line, mai ales astăzi, când suntem împresurați de valurile istoriei neprielnice. Soluția noastră, a creștinilor, este să ne strângem în jurul acestor adevărați păstori și să ne punem sub oblăduirea lor. Căci e timpul Sfinților să ne ridice din această grea cumpănă, acum când orice Caragea propune biete soluții omenești, în vreme ce noi pășim în pelerinaj către cei pe care Domnul ni i-a trimis ocrotitori și doctori ai sufletelor și ai trupurilor. Cu atâția mijlocitori înaintea lui Dumnezeu istoria poate lua chiar astăzi o întorsătură neașteptată.

Marturieathonita.ro, 28 octombrie 2021

„Omul recent” și noul concept de familie

Se lucrează intens la un nou concept de familie. Se lucrează pe ascuns. Se lucrează perfid. Ni se repetă tot mai agresiv sintagme precum: „promovarea parentalității pozitive”, „îmbunătățirea competențelor parentale”,

„revizuirea stilurilor parentale”, „înlăturarea stereotipiilor de gen”. Ce exprimă ele? Și de unde derivă tot acest lanț terminologic? Sunt propuneri ale unor oameni de bună-credință, sincer interesați de educație în cadrul familiei? Sau sunt emanații ideologice ale unor grupuri de interese ce nu au nimic de-a face cu familia tradițională? Cum să descifrăm marcajele autentice în această păclă tot mai groasă care se așază peste mințile noastre și-așa forjate cu-atâtea și atâtea griji?

Recent, pe site-ul Ministerului Educației Naționale, a fost postat un proiect intitulat „Strategia națională de educație parentală 2018-2025”, care a stârnit reacții firești de indignare din partea românilor și a unor instituții importante din România. Să fi fost doar un „test”? Dar nici un test nu-i întâmplător. La el obții un anumit punctaj. Rezultatul poate fi nesatisfăcător, satisfăcător, bine sau excelent. Unde am fost încadrați? Cine e responsabil de „test”? Nucleul acestei strategii e expus clar. „Strategia națională de educație parentală are ca fundament abordarea teoretică conform căreia familia nu e inteligibilă ca realitate obiectivă, ea este mai degrabă un produs socio-cultural, «o constelație de idei, imagini și terminologii» creată și recreată permanent de practicile socio-culturale”. Fără nicio îndoială, proiectul care s-a aflat în dezbatere până pe 10 iulie, propune un nou concept de familie după calapodul ideologic al „filozofiei” gender. Prevalându-se de necesitatea stringentă, la nivel național, a educației parentale, comitetul de coordonare a „strategiei”, condus de inspectorul general pentru învățământul preșcolar din Ministerul Educației, a inițiat un proiect-pilot de reeducare a societății românești. Considerându-se că familia tradițională are o mentalitate învechită și o viziune retrogradă, „strategia” invocă faptul că „stilurile parentale trebuie revizuite din perspectiva relaționării cu copiii și înlăturării stereotipiilor de gen, care influențează traseele de viață diferite ale fetelor și băieților”.

Conform precizărilor MEN, draftul Strategiei naționale pentru educație parentală a fost elaborat în cadrul unui program educațional implementat de Fundația „Copiii Noștri”, în parteneriat cu Federația Organizațiilor Neguvernamentale Pentru Copil și Organizația „Formation des Parents” din Elveția, fiind co-finanțat printr-un grant din partea Elveției, prin intermediul Contribuției Elvețiene pentru Uniunea Europeană extinsă. Forma definitivă a fost dată de UNICEF și Fundația „Copiii Noștri”, în baza contractului de consultanță încheiat între Unicef și Fundația HoltIS.

În urma scrisorilor deschise primite și a reacțiilor negative ale românilor și ale unor importante instituții românești, draftul „strategiei” a fost retras de pe site-ul Ministerului Educației Naționale. Iată, de pildă, poziția Academiei Române față de acest proiect: „Proiectul MEN, de legiferare a unui sistem de educație parentală fără nici un specific românesc, cu implicații explicit împotriva familiei tradiționale, ca nucleu al vieții sociale, culturale, morale și creștine, milenare a românilor, presupune o educație uniformă a copiilor, fără diferențe de sex, de particularități antropologice și psihologice, de mediu comunitar (rural, urban), etnic. Proiectul echivalează cu o încercare asemănătoare celor din statele cu regimuri totalitare internaționaliste sau globaliste, de obținere a ceea ce s-a numit mereu «omul nou», fără familie, fără naționalitate, fără țară, fără identitate. În anul Centenarului Marii Uniri a românilor, când se face și bilanțul realizărilor de excepție ale românilor, educați în spiritul tradițiilor noastre, renunțarea la aceste tradiții ar însemna un act de trădare națională”.

Opinii negative au venit și din partea Bisericii Ortodoxe Române și a altor culte, a sindicatelor din învățământ, a asociațiilor de părinți sau din partea societății civile. De ce? Fiindcă este încălcat dreptul fundamental al părinților de educare a copiilor în conformitate cu propriile convingeri, drept garantat prin Constituția României. Bugetul de 70 de

milioane de euro, pe care Ministerul Educației are de gând să-i aloce „strategiei”, va fi gestionat pentru formarea a 7000 de educatori parentali care să-i „ajute” pe părinți să renunțe la „mentalități conservatoare” și, desigur, la atitudinea care „idealizează familia tradițională”. „Vinovații” sunt arătați cu degetul: familia creștină și Biserica. În schimb, modelul de educație parentală sugerat în „strategie” este unul „progresist” care promovează „respectul pentru diversitate”. Dar, evident, familia tradițională nu are nimic de-a face cu teoria de gen care definește sexul în termeni culturali. Ni se repetă tot mai apăsător că genul nu este un dat biologic, ci unul rezultat din acumulări culturale, prin educație. Astfel, „respectul pentru diversitate” reprezintă, în fond, un instrument de luptă al unor grupuri de interese ce nu iubesc Biserica și valorile ei. Care să fie oare scopul inoculării unei astfel de concepții asupra lumii? Puterea? Descreștinarea lumii?

Deși MEN a retras proiectul de pe site și l-a retransmis inițiatorilor menționând că nu-și poate asuma forma pusă în dezbateră publică, 127 de fundații, organizații și asociații au făcut apel către premierul României ca „strategia” să fie repusă în dezbateră. Atitudinea lor este una sfidătoare: nu acceptă criticile care au dus la retragerea proiectului, își fundamentează proiectul pe considerentul că toate familiile din România sunt violente și-și bat propriii copii, ignoră drepturile părinților garantate prin Constituție și marginalizează valorile creștine ale populației majoritare din țara noastră.

În uimitorul roman al lui Dostoievski, „Frații Karamazov”, întâlnim un capitol care prezintă un interes aparte pentru tema pusă în discuție. Ivan Karamazov, cel care nu crede în Dumnezeu, creează o distopie în fața lui Alioșa, frațele său. Hristos coboară pe pământ în mijlocul oamenilor. Ne aflăm în Sevilla, în cele mai crâncene timpuri ale Inchișiției. Marele Inchizitor are o putere inimaginabilă. Hristos doar ce-a înviat o copilă, iar lumea îi e recunoscătoare. Însă

Marele Inchizitor îl arestează și nimeni nu protestează. Urmează discursul reeducatorului, ce se prevalează de toată logica lumii. Hristos nu are dreptul să vorbească. El doar ascultă argumentele teribile care se desprind din ispitirile din pustia Carantaniei. Toate gravitează în jurul libertății și puterii. Oamenii nu sunt în stare să fie liberi, se tem de libertate și, de aceea, își încredințează libertatea unui stăpân. Darul libertății e inutil și a adus numai suferință în istoria lumii. „Noi vom izbuti să-i convingem că nu vor putea ajunge cu adevărat liberi decât atunci când vor renunța de bunăvoie la libertatea lor în favoarea noastră și când ni se vor supune cu desăvârșire nouă”. Sunt aici prezente premisele reeducării și ale oricărui tip de totalitarism.

Marele Inchizitor s-a insinuat în societatea noastră și organizează periodic fastuoase autodafeuri. El și ciracii lui sunt minoritari. Totuși, nu asta contează, pare să spună. Ceea ce e important e că majoritatea este dispusă să renunțe la libertate, iar asta îi conferă putere absolută. Cei care se împotrivesc sunt „arși pe rug”. Astăzi, Marele Inchizitor își selectează victimele din rândurile „conservatorilor”, „tradiționaliștilor” și ale colportorilor de „mentalități învechite”. Ținta lui e formarea „omului nou”, a „omului recent”.

„Omul nou” reprezintă un concept progresist de umanitate care pornește de la întreruperea legăturii cu tradițiile, cu trecutul, cu istoria, cu valorile, cu familia, cu Dumnezeu. Cum se procedează? Prin persuasiune. Ideologii Marelui Inchizitor sunt răbdători și minuțioși. Trasează direcții doctrinare, inițiază proiecte educaționale, creează o puternică rețea de ONG-uri care să susțină, să militeze, să bata din palme, să înjure, să anihileze orice împotrivire a societății. Formează „educatori parentali” care să modifice esențial noțiunea de familie, fiindcă familia tradiționalistă e celula în care se dezvoltă omul „reacționar”, „fanatic”, „dogmatic”, care crede în Dumnezeu, își întemeiază la rândul său familie, merge cu copiii de mână la biserică unde toți se spo-